*

De dragoste de țară!...
Foaie verde micşunea,
Am o țară ca o stea
Şi n-o dau la nimenea...
Că tot vin alții s-o ia!

*

Bilanț
Se-adună anii, pic cu pic,
Fără regrete, în reprize –
Şi-ntr-un tîrziu, lovit de crize
Din tot ce-ai strîns nu iei nimic.

*

Trăsătură de caracter
(la români)
Călătorind prin țări străine,
Constați ca orice muritor,
Că-n vest se moare de mai bine,
La noi... de grija tuturor!

*

Bun de gură!...
(lui George Zarafu – umorist)
Cînd treci din visul tău la faptă
Şi vrei o vorbă înțeleaptă,
De-i cazi în mînă lui Zarafu
Fă-ți cruce că... se-alege prafu'!

*

Dedublare
(lui Horia Țâru preot – poet)
Tandru, cum îi este firea,
Astăzi, etalînd talentul,
Ca poet citi psaltirea,
Iar ca preot... testamentul!

S-au dus vremurile!...

Măi nepoate, zise Matei al lui Turturea, după ce își reveni din plesneala unui gînd, ce îl împunsese prin arătătorul dreptei, dus la tîmplă.

Pe aici, pe la noi, exista un obicei.

Pînă și alea bătrîne îmbrăcau, la sărbătoare, costum cusut cu mîna pe pînză de borangic, țesută la război cu pedale și suveică, bătută cu spata și înălbită cu leșie de cenușă, în scobitură de trunchi de copac...

Cămașa era albă, opregul întins... Artă, neică!... Și ce artă!...

Citeai pe cămașa fetei ca într-un letopiseț al locului.

Uite acolea, lîngă inimă, deasupra sînului stîng, vedeai șiragul de pași sau poteca dorului...

Dincolo, sub coastă, de-a dreapta și de-a stînga, locul de veci al sufletelor ce-au rîvnit la rotunjimea sînului de fată mare!...

Mai face cineva, acum, așa ceva?...

S-au dus vremurile, nepoate, odată cu stiliștii anonimi ai vremii.

Dar, parcă nici țîțele nu mai sunt la fel.

Pe vremea mea stăteau mai drepte!...

Și nici fetele nu se prea grăbeau la dedulcit, ca acuma, cînd, abia le dau tufăneii și trec să ia lecții pentru mersul pe bicicletă, cu roatele în sus!...

Ce dacă-i post?... Alte vremuri, alte apucături...

Și tu tremuri, ca prostul, după aia, care, îți promise că, îți dă telefon, de cum ajunge acasă.

Ce te faci dacă trenul dă rută ocolitoare prin Valea Plîngerii, că s-a rupt iar malul la Balota, din cauza viiturii?

Ia-o neică prin sat că e plină lumea de pofte!...

Că pînă și pofta asta este ca un fel de gripă adusă de prin Europa aia mare. Se ia al dracului de repede!...

Ascultă-mă pe mine, că am văzut multe la viața mea!

Și apoi, cred eu, că nu au să se vindece prea curînd de poftele astea cum nu s-a vindecat nici capra lui Ion din deal de rîie!...

Numai că, pe aia, adică pe capră, a trebuit s-o taie!

Astea nu au leac!...

Și, dacă tot te mănîncă și știi unde e buba, nu trebuie decît să te scarpini. Continuu!...

Că nu trece decît la bătrînețe!...

Poate nici atunci, că pe unele le mănîncă, al dracului de tare și după aia!...

S-ar scărpina dacă ar putea și în sicriu!

Asta-i cauza, că iau după ele, cîte unul dintre vecini, drag lor, cînd pleacă pe lumea ailaltă...

Să le scarpine!...

Dar, asta este altă poveste.

Autodenunț sau scrisoare către
Ion Luca Caragiale

Sal'tare neică!...

Mă numesc Sile Țeposu, zis al lui Pisică, din neamul Bibanilor, cetățean român, originar din Grindu de Sus, la poale de Godeanu, născut pe o vreme nepotrivită statutului meu, într-o țară a nimănui, în care, după cum știi și matale, cîinii latră, iar măgarul își vede de drum.

Porecla mi se trage de la ai mei, din neam, care atunci cînd li se punea piedică sau erau aruncați pe geam din cauza conflictului de interese, cădeau tot pe picioarele lor!...

Trăiesc într-o lume a invidiei, a grandomaniei, a înstrăinării de sine și de cel apropiat. O lume în care ipocrizia, dușmănia și suspectarea celuilalt devine un sport național, asemeni unui scop în sine.

De fapt, nu știu alții ce simt, dar eu m-am cam săturat de neamul acesta de pamblicari. Și zilnic, privindu-mă, în oglindă, mă întreb: „Tu, cînd emigrezi domnule”?...

Emigrez zilnic, în scrierile mele, certîndu-mă cu timpul, că doar acesta mă mai bagă în seamă.

Într-o dimineață mi-am pierdut umbra și devenisem oarecum suspicios. Nu știam dacă mai trăiesc sau dacă am murit.

Un om fără umbră este un om mort!...

Cel puțin așa mă învățaseră cei din secolul trecut, din care matale plecași, iar eu intrai.

M-am ciupit eu pe o parte, guvernul pe ambele părți și abia atunci am constatat că, soarele era după nori.

Deci, nu puteam să am umbră.

Doamne ferește să fiu murit pe așa vremuri prinse de constipație, cu C.F.R. –ul în faliment și popii în grevă!

Un lucru însă, nu îl pot pricepe eu... De ce nația asta se plînge, că i s-au rupt nădragii în fund, dar umblă în mașini luxoase?

M-am liniștit singur găsind răspunsul la o altă întrebare mai veche: „Cum să crească salariile profesorilor, cînd odraslele barosanilor învață pe afară cu dascăli străini.”

Și atunci, dăi și dăi, luptă și luptă, că iar vin alegerile, iar cei de la guvernare nu mai pot să fure din cauza opoziției, care a vîndut țara.

De fapt, Neică Iancule, în ce limbă ai scris matale toate chestiile alea, cînd ăștia, cei noi, dacă te-au citit, nu au reușit să învețe nimic?...

Întreb și eu, că și pe mine mă întreabă alții: „Bă, voi cînd dracu vă apucați de o treabă serioasă, că tot nu vă mai citește nimeni?!...”

De aceea mă angajez, ca în cel mai scurt timp, să iau asupră-mi toate păcatele confraților și să plec în pribegie, ca și matale, în căutare de sponsori, pe la alții, că ai noștri au intrat în faliment de cînd statul a trecut la impozitarea progresivă a averilor.

Așa să le ajute Dumnezeu, guvernanților, cît m-a ajutat soacră-mea pe mine!...

Pentru conformitate, Sile Țeposu / astăzi, anul curent.